

Från Janne Dicander: Här är hela brevet som Sachs skrivit och som publicerades den 26 maj - 26 i Berliner Zeitung

Vänligen // Janne

Jeffrey Sachs till förbundskansler Merz: Förhindra öppet krig med Ryssland!

Ekonomen och diplomaten Jeffrey Sachs uppmanar Tysklands förbundskansler Merz att omedelbart inleda samtal med Rysslands president Putin om fred i Europa. Brevet i sin helhet.

Jeffrey D. Sachs

Bäste kansler Merz,

[För sex månader sedan](#), när jag skrev ett öppet brev till er, vädjade jag till Tyskland att fortsätta diplomati med Ryssland istället för att normalisera kriget. Sex månader senare har situationen i Europa försämrats dramatiskt. Europa och Ryssland glider in i öppet krig. I denna situation bär ni, herr förbundskansler, ett unikt ansvar. Ingen annan europeisk stats- eller regeringschef – varken i Paris, Warszawa eller Rom – har den tyngd som Tyskland eller den makt som ni personligen besitter för att förhindra denna katastrof. Kommer ni att arbeta för fred?

I januari 2026 uppmanade du själv, tillsammans med premiärminister Meloni och president Macron, till ett återupptagande av relationerna mellan Europa och Ryssland och hänvisade till Ryssland som "ett europeiskt land". Ändå har du inte drivit denna diplomati. Med tanke på Europas framtid, som står på spel, är detta ett exempellöst abdikerande av din ledarroll. Försökte du någonsin under din tid som förbundskansler en enda saklig dialog med president Putin? Försökte din utrikesminister någonsin en saklig dialog med utrikesminister Lavrov? Äkta samtal, som de som avslutade kalla kriget? Såvitt de offentliga handlingarna visar är svaret nej. Inte en enda gång. Och inte för att man inte insåg hur brådskande det var.

De senaste dagarna har en farlig eskalering skett som borde vara en väckarklocka för alla européer. Båda huvudstäderna är nu under ihållande attacker: Ukrainska långdistansdrönare har slagit till djupt inne i Moskva, inklusive civila mål. Ryska missil- och drönarattacker mot Kiev har intensifierats dramatiskt. Ukrainska drönare har kommit in i de baltiska staternas luftrum, vilket ökar det överhängande hotet om en incident som kan dra Europa direkt in i krig. En fruktansvärd ukrainsk attack mot en pojkskola i Luhansk har ytterligare undergrävt alla återstående återhållsamheter. Den 25 maj informerade utrikesminister Sergej Lavrov, på order av president Putin, officiellt den amerikanska utrikesministern om att ryska styrkor nu genomförde "systematiska och ihållande attacker" mot anläggningar och beslutsfattande centra i Kiev. Det ryska utrikesministeriet rådde USA och andra länder att "säkerställa evakueringen av sin diplomatiska personal och sina medborgare från den ukrainska huvudstaden". Denna nyhet markerar början på en massiv eskalering. Diplomati är mer brådskande än någonsin.

Vägen till att försvara Ukraina är inte en fortsättning på blodbadet, utan fred på villkor som är acceptabla för alla parter. Istället står vi inför en eskalering med ännu fler dödsfall, ännu

mer förstörelse och den verkliga faran för att ett krig sprider sig bortom Ukraina. Genom att kräva allt fler vapen, allt större militär kapacitet och allt högre uppvisningar av "beslutsamhet", vilket signalerar att Tyskland förbereder sig för krig istället för att arbeta för att avsluta det, har ni förvandlat Berlin till en accelerator, snarare än en avskräckande faktor, för ett europeiskt krig.

Tysklands ansvar: Sex punkter

Tyskland bär ett betydande ansvar för den rådande situationen. Innan den tyska politiken kan inriktas på fred måste Tysklands förflutna ärligt konfronteras. Nedan listar jag sex allvarliga misslyckanden i den tyska utrikespolitiken gentemot Ryssland sedan den tyska återföreningen 1990.

Först – Två plus fyra-avtalet och NATO:s östutvidgning

Den 12 september 1990 undertecknade Tyskland fördraget om slutlig lösning av tyska angelägenheter – "två plus fyra-avtalet" – i Moskva, vilket fullbordade den tyska återföreningen. Detta fördrag kom till stånd eftersom Michail Gorbatsjov fick högtidliga försäkringar från Hans-Dietrich Genscher, Helmut Kohl, James Baker och andra västerländska ledare om att NATO inte skulle expandera österut. De offentliggjorda dokumenten – inklusive de nu offentligt tillgängliga memorandumerna från National Security Archive vid George Washington University – är otvetydiga: Dessa försäkringar gavs och, som tydligt angavs vid den tiden, var avsedda att sträcka sig bortom det tidigare DDR:s territorium till att omfatta Östeuropa. De bekräftades på nytt 1990 och 1991. Två plus fyra-avtalet begränsar stationeringen av NATO-trupper i det tidigare DDR och erinrar om principerna i Helsingforslutakten, som betonar att en nations säkerhet inte får ske på bekostnad av en annans säkerhet. Tror någon på allvar att Sovjetunionen avvisade västerländska trupper på det tidigare DDR:s territorium men var likgiltig inför NATO-arméer i Warszawa, Vilnius eller Kiev? Naturligtvis inte. Natos utvidgning diskuterades utförligt, och Tyskland gav den sovjetiska ledningen uttryckliga försäkringar om att de skulle vägra expansion österut – försäkringar som de senare bröt. Tyskland gynnades mest av dessa försäkringar, vilka var eftergiften för tysk återförening. Ändå började tyska politiker bryta dessa försäkringar redan 1993.

För det andra – förbundskansler Merkels eget uttalande

I sina memoarer skriver Angela Merkel med anmärkningsvärd uppriktighet att hon vid tidpunkten för toppmötet i Bukarest 2008 förstod att det skulle innebära en krigsförklaring mot Ryssland att bjuda in Ukraina och Georgien till Nato. Hon kände till Rysslands röda gräns. Ändå gav hon efter för amerikanska påtryckningar och accepterade kompromissförklaringen att Ukraina och Georgien så småningom "kunde" bli Natomedlemmar. Denna enda mening satte igång katastroferna 2014 och 2022. Merkels efterföljande öppenhet är en gåva till hennes efterträdare: hon sa tydligt och otvetydigt till dem vad som var klart då. Tyskland borde inte låtsas något annat nu.

För det tredje – förräderiet mot avtalet av den 21 februari 2014

Den 21 februari 2014 förmedlade den dåvarande tyska utrikesministern Frank-Walter Steinmeier, tillsammans med sina polska och franska motsvarigheter, ett avtal i Kiev mellan president Janukovitj och oppositionen. Avtalet föreskrev återinförandet av 2004 års konstitution, bildandet av en nationell samlingsregering och tidiga presidentval. President Putin konsulterades; avtalet ratificerades. Det var en betydande diplomatisk framgång i en situation av intensiv spänning och öppet våld. Inom 24 timmar störtades dock Janukovitj i en våldsam kupp. Tyskland insisterade inte på det avtal som de just hade garanterat. Istället, i likhet med USA, stödde Tyskland den nya regeringen som om inget avtal någonsin hade funnits. Detta beslut förstärkte Moskvans övertygelse om att västerländska underskrifter inte kunde litas på.

Fjärde – Minsk II

I februari 2015 förhandlade förbundskansler Merkel personligen fram Minskavtalet II i NormandiefORMAT och utlovade, i den stödförklaring som antogs i Minsk den 12 februari 2015, Tysklands politiska stöd. I sju år genomfördes inte den centrala politiska bestämmelsen – autonomi för Donbas-regionerna inom ett suveränt Ukraina – av Kiev. Tyskland utövade ingen press på Kiev att genomföra den autonomiklausul som man själv hade krävt. Merkel medgav senare att avtalet hade använts som ett hävstång för att Ukraina skulle kunna återupprusta. President Hollande uttryckte liknande känslor. Garantin var därför inte alls en garanti. Det var en strategi – återigen på uppdrag av Washington. Återigen var budskapet till Moskva tydligt: västerländska underskrifter kan inte litas på.

Femte – Nord Stream

Den 7 februari 2022 tillkännagav president Biden i Vita husets östra rum – i närvaro av dåvarande förbundskansler Olaf Scholz: "Om Ryssland invaderar Ukraina kommer Nord Stream 2 inte att existera. Vi kommer att sätta stopp för det." När han tillfrågades hur svarade han: "Jag lovar er, vi kommer att kunna göra det." Sju månader senare förstördes rörledningarna genom en sabotagehandling i Östersjön. Tillgängliga bevis – undersökningar i USA och Tyskland, utredningar från den tyska federala åklagarmyndigheten och offentliga uttalanden från tidigare tjänstemän – pekar överväldigande på en gemensam ukrainsk-amerikansk operation. Den tyska regeringen har vetat detta länge. Och ändå har Tyskland låtit att den offentliga skulden skjuts över på Ryssland, i strid med de tydliga bevisen, medan en industriell sabotagehandling mot den tyska ekonomin har förblivit ostraffad och obesvarad.

Sjätte – Istanbulavtalet från april 2022, som var inom räckhåll

Bara några veckor efter Rysslands invasion i februari 2022 möttes ryska och ukrainska förhandlare i Istanbul för att förhandla om villkoren för ett fredsavtal: Ukrainas neutralitet utanför Nato, multilaterala säkerhetsgarantier, överenskomna truppbegränsningar och en gradvis politisk lösning på Donbas- och Krimfrågorna. Avtalet var på väg att undertecknas. Israels tidigare premiärminister Naftali Bennett, en av medlarna, bekräftade offentligt att avtalet var nära förestående och att väst – särskilt USA och Storbritannien – hade försökt förhindra det. Premiärminister Boris Johnsons uppdrag till Kiev i april 2022 för att instruera Ukraina att inte underteckna avtalet är ett officiellt dokument. Hundratusentals ukrainska och ryska liv, liksom hela den europeiska ordningen, har betalat priset för denna amerikansk-

brittiska intervention. Tyskland förblev tyst – trots att Tyskland, mer än något annat europeiskt land, har burit de ekonomiska konsekvenserna.

Tysklands ekonomiska självförstörelse

Deras högsta prioritet måste vara fred. De senaste nyheterna från Moskva understryker hur brådskande situationen är. Men parallellt med den första katastrofen hotar en andra: den avsiktliga förstörelsen av den tyska ekonomin, där Berlin är både förövare och offer.

Tysklands industri baserades på handel med Ryssland. Nord Streams förstörelse och det efterföljande sammanbrottet av de tysk-ryska handelsrelationerna har lett till att Tyskland köper naturgas från USA till priser som är många gånger högre än den ryska gasledning som den ersätter. Detta är industriellt självmord. Tysklands kemi-, stål- och glasindustrier, såväl som energiintensiva tillverkare – grunden för dess små och medelstora företag – förlorar internationell konkurrenskraft varje dag. Kvalificerade jobb försvinner från den tyska ekonomin. Och tyska skattebetalare och konsumenter överför nationella tillgångar från Tyskland till amerikanska gasproducenter i en skala som saknar motstycke i efterkrigstidens Europa.

Dessutom planerar den tyska regeringen nu en massiv vapenuppbyggnad – hundratals miljarder euro under det kommande decenniet – för att förbereda sig för ett krig som lätt kunde ha förhindrats genom diplomati. Detta är en uppenbar felfördelning av nationella resurser. Den centrala utmaningen för Tyskland detta decennium är konkurrenskraft i den digitala tidsåldern. Varje euro som spenderas på stridsvagnar, missiler och artillerigranater är en euro mindre för Tysklands AI-kapacitet, dess chiputveckling och tillverkning, dess energiinfrastruktur och de höghastighetsdigitala nätverk som landet behöver för att förbli en ledande ekonomisk makt.

Den bittra verkligheten, herr finansminister, är denna: dessa vapen kan inte köpa den säkerhet som skulle kunna uppnås genom diplomati till en bråkdel av kostnaden. Och utan de investeringar i digitalisering och energi som ersätts av denna vapenuppbyggnad kan inget välstånd uppnås.

Min vädjan: Herr förbundskansler, mer än någon annan europeisk stats- eller regeringschef uppmanas ni att avgöra om Europa glider in i ett allmänt krig eller återgår till förhandlingar och ekonomiskt förnuft. Det är hög tid att agera. Moskväs senaste officiella meddelande till Washington visar detta tydligt. Vänligen inled en dialog med president Putin. Vänligen skicka er utrikesminister till Moskva eller bjud in den ryske utrikesministern till Berlin. Vänligen öppna OSSE-kanalerna igen som Tyskland har låtit förtvina. Vänligen uppmana Kiev att upphöra med sina attacker mot civila mål.

Framför allt: Berätta sanningen för den tyska allmänheten. En förhandlad fred baserad på Ukrainas neutralitet är den realistiska vägen ut ur denna katastrof, och återställandet av normala ekonomiska relationer med Ryssland är den realistiska vägen ut ur Tysklands industriella nedgång.

Villkoren för ett acceptabelt avtal som Tyskland skulle kunna föreslå är tydliga: Striderna skulle upphöra längs en vapenvilalini. Alla sidor skulle avstå från all framtida användning av

våld i gränstvister. Ukraina skulle återställa sin neutralitet och Nato skulle permanent avstå från ytterligare expansion österut. Europa och Ryssland skulle återuppta sina ekonomiska förbindelser och upphöra med sin krigshets. OSSE skulle återigen bli det centrala forumet för europeisk säkerhet, baserat på principen att europeisk säkerhet är odelbar och inte baserad på militära block som splittrar Europa. I ett sådant fredligt scenario skulle Tyskland kunna koncentrera sina nationella resurser på de investeringar i digitalisering, AI, halvledare och energi som Tysklands ekonomiska framtid kräver.

Historien kommer att minnas vad ni gör och vad ni misslyckas med att göra under de kommande veckorna. Detsamma gäller den tyska allmänheten, folket i Ryssland, Ukraina och hela Europa. Det är dags för diplomati, herr förbundskansler. Valet är ditt.

Med vänliga hälsningar,

Jeffrey D. Sachs

Professor vid Columbia University